

Nexes

Relats guanyadors del IV Premi de Narrativa Escolar Vicent Marçà

Letra
nova

bromera

EL PREMI ENCARA HAVIA D'ARRIBAR

SERGI ARAGÓN SEBASTIÀ

Arnau era un xiquet amb el cabell castany clar, i els ulls verds. Vivia a Castelló i feia cinqué de primària.

A Arnau li agradava molt escriure, li encantava fer descripcions sobre pobles o persones. També li agradava llegir, llegia gran quantitat de llibres. Ell deia que llegir l'enfonsava en un mar de fantasia, de sentiment, i que li omplia de idees el cervell. Tenia un munt de llibretes plenes de contes fets per ell i sempre havia desitjat poder escriure algun llibre. A banda d'aquesta gran afició, també en tenia més: jugava a bàsquet en un club, li encantava dibuixar i pintar al seu estil. A més a més, també tocava el piano i li agradava la música. Era un fan de l'ordinador, tant que quan es posava a escriure les seues poesies podia ploure, nevar i granissar, que ell d'allí no se'n anava.

Quan ell tenia deu anys, més o menys al mes d'octubre, la mestra els va dir que hi havia un concurs de literatura juvenil anomenat Vicent Marçà i que es podien presentar tots els alumnes que volgueren. Arnau fou el primer a preguntar com anava això del concurs i com s'havia de fer el conte. La mestra li ho va explicar tot i ell ja va començar a fer la seua història. El premi no era un premi de diners, però era tindre el teu conte publicat en un llibre i això era molt més important; a Arnau li agradava més aqueixa proposta que obtindre premis de diners o objectes de valor.

Arnau havia llegit molts llibres de Vicent Marçà, com *L'amo de tot*, *La fórmula màgica* o *Les orelles del rei*, i va tindre l'oportunitat de conèixer-lo i fins i tot li va dedicar un llibre que encara conservava.

Arnau va presentar el seu conte, però de la seua classe no es va presentar quasi ningú.

Un bon dia, ja feia temps de la presentació dels contes, el director de l'escola d'Arnau va cridar un alumne de sisé i a ell. Als dos els va paréixer molt estranya aquella crida. Quan van arribar al despatx els va dir:

—Eestic molt enfadat amb vosaltres! —digué, mentre els dos alumnes es quedaven de pedra en sentir allò.

—Tinc una cosa a dir-vos —prosseguí el director—. Heu sigut guanyadors del concurs Vicent Marçà. Cap al mes d'abril faran una gran festa, on assistirà l'alcalde i altres personatges relacionats amb el món de la cultura, amb fotos i entrega dels llibres dels premis on apareixerà publicat el vostre conte.

Tot el que el director havia dit abans era una broma, però ell quasi no s'ho acabava de creure.

Arnau no podia aguantar l'emoció, se sentia alegre, molt, molt alegre i amb aquella alegria passaren els mesos fins que un dia passà una cosa terrible.

Un matí, quan Arnau acabava d'arribar a l'escola i estava amb els seus amics parlant al pati, l'alumne de sisé que també havia sigut guanyador del concurs va anar on estava ell amb una bossa a la mà.

A Arnau se li va partir el cor quan li va dir:

—Arnau, com que no vas anar a l'entrega de premis, jo et vaig arreplegar aquesta bossa.

—Però... —digué Arnau sense trobar les paraules i amb molta tristor—, a mi ningú me n'havia dit res.

No pogué fer més que deixar escapar una llàgrima dels seus ulls verds. Sols podia pensar que ho havia perdut tot, que ja no tenia importància la seua participació en el concurs.

Però les ganes de veure què hi havia a la bossa que li havia donat el van fer seure al pati i mirar a l'interior. De dins tragué un llibre amb una portada que deia *Contem* i, davall, amb la lletra més menuda, posava *Relats guanyadors del IV Premi de Narrativa Escolar Vicent Marçà*. Aleshores, pensà que no era raó el que havia dit, sí que tindria importància el seu conte, estava publicat allí, en el llibre.

Les ganes de plorar tornaren a envair Arnau. Quan va obrir el llibre i veié que el seu conte estava el primer, tornà a entrar-li sentiment. És clar, els contes estaven ordenats alfabèticament i el seu cognom era *Albic*.

De sobte, va sonar el timbre d'entrada a les classes. Va pujar a la classe i li va dir a la mestra:

–Saps que ahir es va fer la gran festa dels premis i no me'n va dir res ningú?

–Sí, Arnau, jo ho acabe de saber i hauria sigut la primera a anar-hi. Ho sent molt, no saps com em sent. M'han dit que en Direcció hi ha hagut un embolic involuntari.

Després, encara a classe, el director va pujar a disculpar-se. Arnau ho entenia però no parava de pensar que s'havia perdut la festa, que allí al Teatre Principal l'anomenaven i ningú acudia, i la tristesa s'apoderava d'ell contínuament. No sabia què fer, si esclafir a plorar, deixar-ho passar de llarg, o...

Quan a les cinc de la vesprada va eixir del col·legi, sa mare ja ho sabia, i estava tan trista com ell. Son pare havia llegit el diari del dia, i allí posava la notícia dels xiquets que havien guanyat el premi de Vicent Marçà. El director ja li havia explicat com havien anat les coses, tot havia sigut una suma d'errades i es disculpà.

Arnau no hauria gastat tantes llàgrimes, no hauria tingut tanta tristesa si haguera sabut el que anava a succeir-li.

Durant la setmana del llibre a l'escola, l'altre participant i ell van fer xarrades sobre els contes premiats, els van llegir i van respondre preguntes fetes per alumnes del col·legi. I moltes altres

activitats. Arnau es va sentir com un gran escriptor responent preguntes, com un exemple per als altres.

El pare d'un xiquet que jugava al seu club de bàsquet, i que a més era llibreter, en assabentar-se del fet, li va saber greu i li va dir que ara ja no es podia fer res, però que quan volguera podia passar per la seua llibreria, li regalava un llibre, el que més il·lusió li fera. Així, almenys tindria un record més agradable del que li havia passat.

Uns dies després, el pare d'un amic del seu germà, que estava en l'entrega de premis, quan va saber el que li havia passat, li va dir que si Arnau volia, ell parlaria amb l'alcalde, ja que no va estar el dia de l'entrega, perquè el rebera i li ensenyara tot l'ajuntament.

Arnau no s'ho acabava de creure, no es pensava que la gent es preocuparia tant per ell; se sentia volgut per totes parts, ho agraiïa moltíssim, ara se sentia feliç, molt, molt feliç.

Arnau va aprendre que de vegades les coses vénen com vénen i que val la pena deixar-ho córrer. Ja que si les coses han sigut així pot ser que estan destinades a ser així i normalment ens preocupem massa pels fets que es poden convertir en altres molt més importants.

Aquesta història no es cap ficció, és un relat d'una vertadera història, en la qual els fets no pareixen vertaders, però ho són. De vegades, hi ha moments de la nostra vida en què quan els narrem ens adonem que pareixen irreal. En aquesta història he citat totes les persones que em van ajudar a superar allò i la dedique a tots ells.

ANNELISE

SARA BAILA BIGNÉ

Aquell matí el sol de juny va fer que Manel matinara. Aquest, ja canviat i llavat, es disposà a contar les seues ovelles. Ja que no era molt bo en això dels comptes, les comptava diverses vegades, per assegurar-se que no li'n faltava cap. Una vegada assegurat, començà a caminar cap a les muntanyes. El camí es va fer curt i sense adonar-se'n, ja havien arribat. Les ovelles feien palmes, l'herba estava més humida que mai i el sol els calfava el cos acabat d'esquilar.

Manel es posà a escriure poesia i, després d'una estona, esmorzà sense pressa.

Va decidir fer una passejadeta, i quan va tornar, al prat ja es feia de nit. Mirà el rellotge i... Que tard que era! Comptà ràpidament les ovelles i marxà al mas.

Quan una petita ovella va tornar al prat, ja no hi havia ningú. Què faria ella sense Manel? Pensà en què menjaria i on passaria les nits. De colp, distingí unes flors pintades d'un groc molt cridaner. Sense pensar-ho dues vegades, es va dirigir cap allà.

Aquelles flors estaven tan bones com pareixia des de lluny, estaven situades al costat d'una caseta de fusta. Es parà davant de la porta i l'espentà amb el cap, el seu propietari s'havia deixat la porta oberta. Aquell lloc era molt millor que l'estable i el millor de tot... era per a ella sola!, però no per molt de temps...

L'endemà, jo i els meus amics ens dirigíem a la nostra cabanya mentre xarràvem del que havíem de fer aquell dia.

Quan vam arribar-hi, Miguel digué:

—El que havia de ruixar els pensaments ja s'ha quedat sense faena!

Vam anar arribant un a un i ens vam adonar de què parlava.

—Alguna bestiola s'ha menjat els meus pensaments! —exclamà Leire.

—No passa res, encara tenim el roser —va dir Laura, consolant-la.

Vam obrir la porta i la sorpresa fou major. Vaig notar que no era l'única que es quedà amb la boca oberta: hi havia una ovella diminuta descansant a la catifa!

El nostre hoste es despertà i al contrari del que pensàvem la majoria, es va alegrar en veure'ns i s'acostà cap a nosaltres.

Per fi, Paula s'atreví a dir:

—I què farem d'aquesta bestiola?

—Jo vote que ens la quedem, és molt dòcil —digué Lucía, que ja la tenia al braç.

Quasi tots estaven d'acord amb ella, exceptuant l'Adrià, que tenia por que l'animalet ens destrossara la cabanya. Encara sort que Selina, que té remei per a tot, va proposar construir un estable amb les fustes sobrants de la cabanya. Respecte al menjar, d'herba no en faltava i perquè no fóra massa monotemàtic, sempre quedaven les garrofes. Esglaiada, Leire es va adonar d'un detall molt important: el nom de l'animalet.

—A mi m'agradaria un nom artístic —digué.

—Com quin? Monna Lisa? —bromejà Hèctor.

—Jo m'estime més Analisa —digué Paula.

—O li ho podríem dir en francès: Annelise —vaig opinar.

A tots els va paréixer bé el nom d'Annelise i vam acordar veure'ns a les quatre en punt per a començar a construir l'esta-

ble. Abans d'anar-me'n, vaig agafar una cartolina taronja on vaig escriure amb un retolador permanent:

TOTS ELS DIES HEM DE POSAR AIGUA
A ANNEILISE, REVISAR L'ESTABLE,
TANCAR-LA I POSAR-LI GARROFES

Quan vaig acabar, vaig penjar la cartolina al suro, em vaig acomiadar d'Annelise mentre tancava la porta i me'n vaig anar amb la bicicleta.

Puntuals com un rellotge, a les quatre ja estàvem tots allí, vam decidir que una meitat colliria garrofes per emmagatzemar-les i l'altra meitat faria l'estable. Com que els del primer grup van acabar abans, ens van ajudar a fer l'estable, i ja érem dotze; en cinc hores ho vam tindre acabat.

El temps va anar passant, i cada vegada Annelise es feia gran i menjava molt més. Encara que fou un poc difícil coordinar el col·legi amb les obligacions, vam passar moments molt divertits amb Annelise a la cabanya, com per Nadal, quan la nostra mascota va tindre molts regals, entre els quals destacava un collaret de color verd amb un cascavell, que encara no s'ha llevat.

Quasi sense adonar-nos, els dies de sol ja estaven ací i se'ns va presentar un problema: havíem d'esquilar Annelise. Per a solucionar-ho ens vam reunir una vesprada i vam plantejar les diferents idees.

–Podríem provar a fer-ho amb una maquineta d'afaitar –va opinar Clàudia.

–O amb cera –digué Leire.

–O també amb un tallant –digué Laura.

–Sí, i ja que estem amb una segadora! –exclamà Adrià.

–Que és una ovella! Algú sap com ho fan els pastors? –preguntà Carles.

–Deuen tindre alguna màquina especial –va dir Sara.

Llavors, va entrar per la porta Miguel i va dir:

–Sent molt haver arribat tard, però no trobava el regal perfecte.

–El regal perfecte per a què? –van dir tots a l’uníson.

–Que no ho sabeu? Aquest matí fa un any que Annelise està amb nosaltres! –exclamà.

Tots ens vam tornar rojos com tomaques... Com ens podíem haver oblidat d’aquell dia tan assenyalat!

Miguel ens va ensenyar el seu regal, era un marc amb una foto que ens vam fer tots junts amb Annelise.

En veure aquella foto, tots ens vam emocionar molt i la vam posar a la taula.

Com que ja havia passat el temps, vam quedar aquella mateixa nit de solucionar el problema.

Tots vam estar la resta del dia cavil·lant una solució.

Lucía venia a la cabanya amb dues notícies: una bona i una roïna. Li vam demanar que diguera primer la roïna i així ho va fer. La mala notícia era que l’esquilada d’Annelise era molt urgent i la bona era que ja sabia com s’esquilaven les ovelles, encara que era una tècnica massa difícil per a nosaltres. Selina, atemorida, va demanar la paraula:

–Em pareix que jo he trobat la millor solució per a la ovella, però la pitjor per a nosaltres.

–Val més això que no res –parlà Hèctor.

–Bé, em pareix que el millor seria esperar el pastor que puja per ací els diumenges a les nou i consultar-li si podria quedar-se Annelise. Jo el conec, ens deixaria veure-la tots els diumenges. Després de tot, d’ací a poc menjarà més i cada vegada té menys menjar, a més a més, quan comencem l’ESO no tindrem molt de temps per a dedicar-li.

Encara que tenia tota la raó ens va costar molt prendre aquella decisió. Al final, remugant, vam acceptar la proposta.

Annelise es va despertar de colp, pareixia que ens havia sentit. En silenci, vam quedar per al diumenge a les nou.

L'olor d'espígol, romaní i poliol recorrien els nostres pulmons, i les llàgrimes els nostres pòmuls. La idea d'estar sense Annelise es feia molt pesada per al cor. Ella, inconscient, en veure la resta d'ovelles, es va tornar boja d'alegria.

El pastor, al·lucinat, va exclamar:

–Això és de conte! Aquesta és l'ovella que vaig perdre fa un any! Amb la taca del llom que tenia, és inconfusible!

–No vam pensar que tinguera propietari! Ho sentim –vam dir tots alhora.

–És culpa meua, això em passa per no solucionar els meus conflictes amb els comptes!

La resta de l'estiu només férem que parlar d'Annelise i esperar desitjosos que arribara el diumenge. A poc a poc vam anar assumint que Annelise ja no estava, encara que en silenci, la majoria de nosaltres encara sent el soroll del seu cascavell.

Moralitat de la història: si no les vols perdre, compta les teues ovelles més d'una vegada!